

РЕШЕНИЕ

№ 441

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10094** по описа за **2022** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение №3608 от 29.09.2022г. по нахд №5536/22г., 95 състав на СРС е потвърдено наказателно постановление №22-2200014/06.04.22г. издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на „ГДЧСИ Х.-Д.“ ДЗД за извършено нарушение на чл.62, ал.1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ и на основание чл.416,ал.5 вр. с чл.413, ал.3 от КТ е наложена санкция от 2000лв..

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от Д.“Гражданско дружество на частните съдебни изпълнители Х.-Д.“ ЕИК[ЕИК] като се иска отмяна на решението и постановяване на ново, с което да се отмени НП. Излагат се съображения, че неправилно е становището на СРС да не кредитира твърдението в първоначална жалба за допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа се тезата, че има нарушение на чл.107 и сл. от АПК и на чл.111 от АПК, визиращ, че не се образува производство по анонимни сигнали вкл. и не е следвало да бъде дадена вяра на изложеното в анонимния сигнал на „мним-стажант“. Допълва се, че не е проверено от къде е изпратен сигнала и кой всъщност стои зад него реално. На следващо място се твърди, че неправилно са кредитирани показанията на свидетелите с изключение тези частично на св.М.. Излагат се съображения за

характера на сключения между страните граждански договор, за това, че не е направена проверка и на работещите стажанти, а само на работещите пенсионери. С оглед изложеното - се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание касаторът поддържа жалбата си чрез адв.Г.. Допълва, че деянието не е нарушение, доколкото при сключване на договор с пенсионер -не следва да се търси дали волята му прикрива трудово правоотношение. Претендират се разноси по списък.

Ответникът, чрез юрк.С. –оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Подчертава се, че изложените доводи са разгледани от СРС и правилно не са кредитирани. Претендира се юрк.възнаграждение.

Представителят на СГП –прокурор К. излага становище, че касационната жалба е неоснователна и предлага да не се уважава.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, XIX касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуто на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна, тъй като не са налице наведените касационни основания.

Не е спорно, че СРС, за да потвърди НП, е приел, че АУАН и НП са издадени от надлежни органи в производство без допуснати процесуални нарушения вкл. съществени такива. По съществуто на спора е прието за безспорно, че при проверката на 21.12.2021г. К. Д. Х. полага труд в деловодството на ет.1 в кантората на „ГДЧСИ Х.-Д.“ Д. като в собственоръчно попълнената декларация лицето е посочило, че работи от 9,30ч. без сключен трудов договор, съответно с граждански договор, който е представен впоследствие и е от 01.11.2021г.. С оглед изложеното с Постановление по чл.495а, ал.1 от КТ е предложено да бъде обявено съществуването на трудовото правоотношение, доколкото е прието, че в гражданския договор има елементи на трудово правоотношение- престиране на функции в работно време, а не резултат. За деянието е констатирано, че същото е в нарушение на чл.62, ал.1 от КТ вр. с чл.1, ал.2 от КТ, поради което на основание чл.416, ал.5 вр. с чл.414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция от 2000лв..

СРС е приел, описаната в АУАН и НП фактическа обстановка за безспорно установена от събраните писмени и гласни доказателства. За да потвърди НП, не е споделил направените от страната доводи за процесуални нарушения и несъответствие с материалния закон. На първо място не е възприел довода за необоснованост на НП. Не е възприето съображението, че след като проверката е започнала по сигнал, не може да завърши с констатирането на нарушение. По същество също не е споделено, че няма и не може да има трудово правоотношение като в този аспект е подчертан трайния и системен характер на извършваната дейност, вкл. наличието на йерархическа зависимост. Касателно доводите за маловажност – е подчертана и позицията на ответника във връзка с нормата на чл.415в, ал.3 от КТ, че е

недопустимо изследването на посочената хипотеза. Доводите, че лицето е пенсионер също са отхвърлени.

КАСАЦИОННИЯТ СЪСТАВ намира посочените изводи на СРС за правилни. Ирелевантен е поводът за образуване на административно-наказателното производство – дали ще е т.нар. планова проверка от органите, отговарящи за приложението на трудовото законодателство или по сигнал. За да бъде изключено ангажирането на административно-наказателна отговорност по сигнал – следва в закона да е предвидено. Нито в КТ, нито в ЗАНН има подобна разпоредба, както и наличието ѝ би поставило субектите в неравностойно положение да се санкционират само работодатели, при които няма сигнал или сигналът не е анонимен. Самият сигнал не е елемент от фактическия състав на административно-наказателното производство. Позоваването на глава VIII от АПК е неотносимо, защото производството не е по АПК – не е завършило с решение по чл.114 от АПК, а е по ЗАНН след като е установено административното нарушение. Ирелевантно е как е започнало производството – по сигнал, конкретен или анонимен, по инициатива на органа и т.н.. Подчерта се, че случаите при които не се образува административно-наказателно производство са изрично визирани в ЗАНН и сред тях не е подобно основание. Позоваването на Устройствения правилник / приет с ПМС № 2/2014 от 13.01.2014г.-отм.към момента/ като акт - е неправилно. Не е спорно, че съгласно цитирания чл.8, ал.1, т.11 Главният секретар организира дейността по разглеждане на предложенията и сигналите в съответствие с нормите на АПК, но както се подчерта специалния закон по отношение на констатираните нарушения в ЗАНН и съответно за нарушения на трудовото законодателство КТ. Показанията на свидетеля, че проверката не е била планова, а по сигнал по имейл, не променя направените изводи вкл. и това дали е следвало да се отзовават органите. Неотносими са изложените обстоятелства в касационната жалба да се изследва откъде е изпратен имейла и в каква връзка, дали е от бивш служител и какви са били отношенията му със санкционирания субект. Не се споделя и възражението, че е следвало да се установи дали подателят на сигнала е истински- подобни задължения не са разписани нито в чл.8, т.11, нито в чл.6, т.7 от Устройствения правилник, на които се позовава страната. В производството по чл.111 от АПК също, доколкото сигналът има подател. Напълно извън предмета е и довода защо са проверени само работещите пенсионери в кантората, но не и работещите стажанти. Във връзка с последното няма забрана в трудовото законодателство лица, придобили и упражнили право на пенсия да полагат труд по трудово правоотношение. В тази смисъл правилно СРС е установил и приел, че макар правоотношения да са оформени като граждански договор, се касае за престигането на труд, поради което съответно е констатирано нарушение на чл.62, ал.1 от КТ. Липсата на уговорено работно време в гражданския договор, не може да промени посочения извод, тъй като на трудовите правоотношения страните са се опитали да придадат доколкото е възможно вид на гражданско правоотношение. В декларацията си лицето, което е заварено да полага труд е посочило, че извършва това ежедневно от 9,30ч.. Не е установено да изпълнява задълженията си другаде, извън офиса, а точно в офиса и възражението дали по договор има и възможност да се работи извън офиса- е ирелевантно. Същото се отнася и за възражението, че няма определено в договора месечно възнаграждение, отпуски и почивки. Позоваването на §.1 т.30 от ЗДДФЛ на използвания израз „извънтрудови правоотношение“ има отношение като понятие само за съответния данъчен закон.

Следва да се подчертае, че лицето К. Х. при проверката на 21.12.2021г. в 10,40ч. е установена в деловодството на ет.1 като е декларира, че скенира и подрежда документи с работно време от 9,30. Неотносимо е отразено в декларацията, че не желае да подписва трудов договор и че няма такъв, а има граждански договор. Явяването ежедневно в 9,30ч. и извършването на работа, която е в предмета на служител от деловодството на кантората правилно е възприето като престирание на труд по трудово правоотношение, а не на действия и задължения по сключения граждански договор. Правилно същият е анализиран от СРС вкл.и по предмета си, като касационният състав следва да допълни, че предмета не включва само архивиране на дела- действия, който могат да имат еднократен характер, но обхваща и по т.1,3 „отразяване на входящи документи –поща“ т.е. ежедневна дейност с работното време на кантората.

Следователно- касационната жалба е неоснователна и като такава не следва да се уважава. С оглед изхода от спора и претенцията на юрк.С. трябва по чл.63д от ЗАНН и във връзка със чл.37, ал.1 ЗПП и чл.27е от НЗПП вр. с чл.78, ал.8 от ГПК да се присъди юрк.възнаграждение за касационната инстанция в минимален размер от 80лв..

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №3608 от 29.09.2022г. по нахд №5536/22г., 95 състав на СРС, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ №22-2200014/06.04.22г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на „ГДЧСИ Х.-Д.“ ДЗД за извършено нарушение на чл.62, ал.1 вр. с чл.1, ал.2 от КТ и на основание чл.416, ал.5 вр. с чл.413, ал.3 от КТ е наложена санкция от 2000лв..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.